

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια οκτακόσια κι' έννενηντα τρία,
κρίσις θά ζουράλην τούς Ρωμηούς άχρεία.

Δέκατος ό χρόνος είναι
κι' έδρα πάλιν αι 'Αθήναι.

Τών όρων μας μεταβολή, — ένδεικφέρουσα πολύ.

Ο ΡΑΜΟΣ τήν εβδομάδα — μονον μία φορά θά βγαίνω.
κι' όταν έγω έξιννάδα — κι' όποτε μου καταβαίνει.
Συνοδουμάς θά βέχουμαι — γιατι λεπτά δέν έχουμαι.
καί' όταν 'Αθηνών τήν πόλιν — και εις τήν άλλοδατιν.
καί' εις τήν 'Ελλάδα έλθω — δίχως νάκις κι' έντροπιν.
Συνοδουή γιά κάθε χρόνο — όσοι φράγκα είναι μόνο.

Γιά να ένα ήμας μωρη — ένα φράγκα και' όσο χιρ.
Κι' ένα φύλλο άν κρατή — έγινε συνοδουμάς.
κι' όσους δέν παρή δέν δάει — δά τόν πάμ μαύρο είδι.
Γράμμαται και συνοδουμάι — άπ' εύθείας προς έμά.
Γιά τή σάρα και τή μάρα — κάθε φύλλο μία δέκαρη.

Τέσσαρες τού Δεκεμβρίου,
βρίαμβος Βουλευτηρίου.

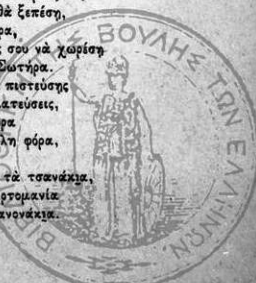
Πόντους τετρακόσια και πενήντα ένα,
τόσκαδε κι' ό Λόρδος τόσο τιμημένα.

**Φαουλλής και Περικλές,
ό καθάνας νέτος σκέτος.**

Φ.— Νά σι φίλωσ, Περικλή, 'στά μάτια και 'στό στόμα...
Χριστίε άνίστη, άδελφί... δέν τέρμαθες άκόμα ;
Π.— Άκούς εκεί δέν τέρμαθ... και τι χαρά τήν 'πήρα
ύπόταν έγινε γνωστόν τό κόλπο τού Σωτήρα !...
ένόμισα τών ουρανών πώς είδα τούς άγγέλους...
Φ.— Άς έχη δόξαν ό Θεός... τό 'σκάσαι' επί τίλους...
ό δι Σωτήρας τόσκαδε μί τέτοιο σικ και χάρη,
όπου κι' έγω ίσώναξα αμωρή τόν κτεργάρησ,
κι' όταν βαρβάτης κανονιάς άκούσθηκαν Βαγγέλια
όλοι 'ξεκαροίτηκαν, βρι Περικλή, 'στά γίλοια,
κι' ήταν σαν μία πανήγυρις, σαν τιλετή και σκόλη,
και δεξιά κι' άριστερά καθεις έμποροβόλι,
κι' έφρίνικσε κι' ή στρουγγα του ή ναφοκακομοίρα
κι' έσκουε εμπράβο, μπάστα, μπιζ, άθάναι Σωτήρα.»
Τι κάκωνα, τι χωρατά, τί φιστά, τί γιορτή !...
ό δι Σωτήρας ό σορός, αυτός ό πρωτομάρτυς,
ήτσι πώς θά πληρωσώμε 'στους δανιστάς χαρτι
όστι τού Συντάγματός τό άπαίει ό χάρτης,
κι' ούδ' έπιτρέπειται ποσός εις τό χαρτοβασιλιόν

όπου εξαβαρβάθισες τήν βαρβαρον ύρήλιον
κι' όλους τούς Σκίθας δανιστάς θά τούς έκβαρβαρώσω,
τκήμτηρητα τά χρέη του άλλίως να πληρωσθ.
Χαρτι, χαρτι, κι' άμάν άμάν... κι' άς μη θαρρή κανείς
πώς ή χρεωκοπία μας δέν φαίνετ' εύγενής.
Τό πών άκαυονίσωμεν μί τούς άπατιώνας
καθ' όλους τούς έμπρέποντας τής άγωγής κανόνας,
κι' άφου κακά έμπλεξάμε μί τέτοιοις παληανθρώπους,
όπου δέν έχουν άγωγήν, διάκρισιν και τρόπους,
άλλά μί τόση προστυχιά κι' αυθάδειαν βαρβαίρων
τούς δανεικούς παράδες των γυρεύου άρον άρον,
γι' αυτό κι' ήμεις ιδείξαμε 'στόν ένα κι' άλλον χάρη
πώς ούκ άν ζήσεται κανείς επί χρυσό μονάχα,
άλλά κι' επ' άλλους, Περικλή, εύγενεστέρους όρους,
επί χαρτονομίσμασι κι' επί λιμοκονητόροις,
κι' όσους ήμολογιάς μας κατίζει και κρατεί
αίμίσωι ένα φορτίον άς στείλη άμαξάκι
για να τόο τωρτώσωμαι μί μπόλινο χαρτι
άπό τόν Πάλλη και Κοτζιά κι' άπό τόν Βαρουδάκη.
Και μη θαρρή πώς τό χαρτι καθόλου θά έπίσει,
άπειναντίας πώ καλό θά γίνη κι' άπό λίρα,
κι' άν τέτοιο πράγμα δέν 'μπορεί ό νοός σου να χωρίση
σι παραπέμω αίδωρη 'στόν λόγο τού Σωτήρα.
Και μήτε πρέπει, Περικλή, καθόλου να πιστώσθ
ότι θά παύσου μιά στιγμή αι διαπραγματεύσεις,
άπειναντίας μάλιστα θά ξαναχρίσθωμε τώρα
μί πώ πολλά τρεχάματα, μί πώ μίσην φόρα,
ένσως δέ θά γίνεταί ή κάθε συμφωνία
μί τόν 'Ορσοταίν, Περικλή, και τέλλα τά τσανάκια,
θά περωοδίνη 'στους Ρωμηούς ορμητή χαρτομαία
κι' εύγενικά κι' ύπόκωρα θά πέρτου κανονίακι.

Και μὴ νομίσης παντῶς, βρὶ Περικλῆ ἡλιθιότητι,
 πῶς ἡ μουρλούκρια μας εἶν' ἔργον τοῦ Τρικουπι,
 μονάχα ὅσ' ἡν προκάτοχον Κυβερνήτην ἀνίηκε
 κ' ἡ Λεμονίη μὰς ἄκαρσι αὐτὸ τὸ βρῆζιλι,
 κ' ἂν θίλας ν' ἀνακτῆσθαι εἰς παρλιθόνα ἐπὶ
 θά ὄης τὸ Νομοσχέδιον ὡς εἶναι τὸ Κωλιῆτη,
 κ' ἂν πλιεστέρης, Περικλῆ, ζήτης πληροφορίας
 αὐτὸ τὸ Νομοσχέδιον περὶ μουρλούκριας
 μὴ φαίνεται πῶς ὄγραψε ψηλὰ στὸν Περθινῶνα
 ὁ Περικλῆς ὁ παλαιὸς εἰς τὸν χρυσοῦσιων ἀιών,
 καὶ τώρα στὰς ἡμέρας μας μὰς ὄθγαλε 'στὸ φῶς
 μ' εὐγένεια Μυλλέρδικη ὁ Λόρδος ὁ σοφός,
 ὁ Περικλῆς τοῦ τρέχοντος αἰῶνος τοῦ χαρτινοῦ,
 ποῦ φαίνεται μὲς ὅτ' ἡ Βουλὴ Ἀδερνικός καὶ Πούλια,
 κ' ἀπίστευτε τοὺς δανειστὰς ὅτ' ἡ Παναγία τῆς Τήνου
 οὐρανοῦ χειροπόδαρά καὶ μουλαριῶν καπούλια.
 Καὶ μὴ νομίσης, Περικλῆ, ὅτ' ἀστέια τοὺς
 γυλάσαμε καὶ τοὺς ἐκροιδέψαμε.
 Ναὶ μὴν ἡ θέσις φαίνεται ἀνώμαλος ὀλιγον
 κ' ἰδρόντης πρὸς τὸ παρὸν κανόνι καταπέτρων,
 ὁ Λόρδος ὁμοῦ μοναχὰ τὸ ποδὶ νὰ κτυπήσῃ
 καὶ βεβαιώσῃ πῶς ἔμορπει νὰ μὴ χρεοκοπήσῃ,
 καὶ νὰ πληρῶς ὑπόσχεται τοὺς ξένους τοὺς μπακαλλῆδες,
 καὶ τὰς υποχρεώσεις μας ἀρτίας κ' ἀκαρίας
 νὰ τῆς φορτώσῃ μὴ γὰρ ὅτουσι σθεναρῶς χαμαλῆδες
 τῆς ἀγορᾶς, τοῦ Ρυλογοῦ, καὶ τῆς Καντικαρίας.
 Μὴ τὸν παρὰ θαμπόνομα κάθε κασιόζη ματί,
 ἀλλὰ δὲν τοὺς πληρόνομα... τὸ βάλαιμ' ἐναντί,
 κ' ἂν μὴ χαρτὶ σκοπούμας νὰ τοὺς καλοπληρώσωμε
 μ' αὐτὸ μονάχα θίλαμα νὰ τοὺς ἐκβαρῶσώμα,
 κ' ἔτσι νὰ μάθουν γρήγορα νὰ φρίωνται καλλίτερα
 πρὸς ἕνα κράτος σεβαστὸν μὴ τὸσον μεγαλιῶνα,
 ποῦ τὰχυρα δὲν ἔμαθε νὰ τρώγῃ καὶ τὰ πιτέρα
 καὶ μὴ τὴν δόξα χόρτασε πρὸ χρόνων τριχίλιων.
 Αὐτὰ μὰς εἶπε, Περικλῆ, καὶ τὰκαμα σαλῆτα
 καὶ μίσα ὅτ' ἡν μουρλούκρια τοῦ Λόρδου μας παρλάτα
 ἔπηρε πάλι κ' ἔθωσε ἡ πρόσδος κ' ἡ ὄρασις,
 ποῦ νὰ τ' ἀκούσῃς μὴ φορὰ καὶ δέκα νὰ ἐξάρσῃ.
 Κ' ἰεσισητὴ κάθε κλασικὸς τὸν προπατόρων βράχος
 κ' ὁ Θεωδώρακῆς ἔβλεπε μὴ σκίψῃ τὸν Κορδοναρο,
 κ' ὁ Καραπάνος ἔψαλε κ' ὁ Πιτ ὁ μονομαχος:
 ἀγὰ ὅς καιρὸ ποῦ δὲκαλιε νὰ σκάσῃ τὸν κανόναρο
 τώρα ποῦ λέγαμε κ' ἡμεῖς γινώμας νὰ βροντήζωμε
 καὶ πρῶτος καὶ καλλίτερος γερὰ νὰ τὸ βροντήζωμε.
 Ὀϊμὲ!...δὲν γίνεταί καμὴς ὅτ' ὁ κόμο πιὸ μεγάλος
 παρὰ τὴν ματαρία σου νὰ τὴν σωφρονῇ ἄλλος.»
 Κ' ἡκούσθη κ' ἡ Παρτάρα τοῦ Τερκουάτου τρόμακα
 καὶ μπράμι καὶ μπρούσι, βρὶ Περικλῆ, καὶ μπόμπια καὶ ριμ-
 κ' ὁ Χάμπρο πρῶτος ἄρτας μὴ θρήνους ν' ἀλαλάξῃ, ἰμπόμπια,
 γιὰτὶ δὲν εἴλευρε κ' αὐτὸς ὁ πρῶτος κοινωνίης
 πῶς ὄποιο θίλει πιτέρα μαζὶ μας νὰ μαλῶζῃ
 τὸν τρῶν ἡ κότασις ὄστερα καὶ ἡμπήνη τῆς φωναίης.
 Κ' ὁ Γερμανοὶ Φερρλουχτηδὸς εἰς ὀμολογοῦμαι,
 ὅπου ποτὲ ληροκάπα δὲν εἶδαν καὶ ταυροχί,
 καθάνας τὴν κοιλίτα του μὴ τὰ χαρτὶ καὶ τριβῆ
 καὶ πηλαῶσιον καράπονα νὰ κάνουν ὅτ' ἂν Καπρίθη,
 γιὰτ' εἶναι ντιπ βλακέντια καὶ δὲν ἔμπορῶν νὰ κρινῶν
 πῶς μόνο μὴ καράπονα ὅτ' ὅλος θ' ἀπομείνου.
 Κ' ἔτσι ἡ μουρλούκρια μας τελειώσις ἡ πρῶτη
 κ' ἡ στρουγγα τοῦ Πρωθυπουργοῦ τὸν κατεχειροκρότη
 καὶ τοῦσι ἐἀργυ-σιλιγκα, τοσπάνη καὶ πατέρα,
 νὰ ὁ ἀξίωση ὁ Θεὸς νὰ κάρης καὶ δευτέρα.»

Κ' ἰκέινος ἀνταπάντης ἀμεροὶ κ' εὐχαριστῶ,
 πρὸς τὸ κοπέδι χάριτας μεγάλας χρωστώ,
 κ' ἰλιπῶ ὅτ' οὐ Συνατάματος πιθόμενος τὸν χάρτιν
 νὰ κάμα γρήγορα μὴ σὰς καὶ τρίτην καὶ τετάρτην.»
 Κ' εἶπα κ' ἐγὼ ἀπὸ ψηλὰ εγεμὶ σου, μορὶ πιλότε,
 μαῖστρο τετραπάρτες καὶ πάνσοφο Μπουρλότε.»
 κ' ἡ τῆς χαρᾶς θεότρωλος σχεῖον παραλαῶσα
 κ' ὄποιο ὅτ' οὐς ὄρομοις εὐρίσκα μὴ παθεῖ τὸν φίλοσκα,
 κ' ἔψαλα εἰπῶν, ἀντίτελον ἡμέρα, κακοκρίση,
 καὶ λαμπρῶσθαι σήμερον ἐπὶ τῆ πανηγύρι,
 κ' εἰπώμας τὴν Ἀνάστασι πρὸς ἀδελφους καὶ φίλους
 κ' ἄς ἀλληλομουτῶσώμας κ' ἄς φτύσωμα ἀλλήλους.
 Πάσσα σωτήριον γὰρ μὰς καὶ γιὰ τοὺς ἄλλους χάσκα,
 καὶ σὺ, κὸρ Χάμπρο, σφίριε... κακὴ ψυχρὴ σου φλάσκα.»
 Κ' ἰνὸς γελῶντας ἔτρεγα ἰδῶσι κ' ἰκέι πέρα
 ἡ κάθε Βούτα, Περικλῆ, ποῦ μὴ βροχίσις πηλημύρσι,
 μ' ἔφρων πῶς τινάχθησι ἀπάνω ὅτ' ὄν ἀίρα
 καὶ τὸ κλεινὸν ποτλιέθον εὐθὺς ἡμοχρωμίας,
 κ' ἡ βρώμας ἐπιτολιέσκα κάθε Ρωμροῦ τὸ στόμα
 κ' ἡ ἐκ τοῦ Ὀλύμπου, Περικλῆ, ὡς πέρα ὅτ' ὄν Μαλίαν
 σὺμπαν τὸ Πανιλλήνον μ' ἔφρων πῶς ἰβρώμα,
 κ' ἡ δόξα μὴ τὸ ὄρου τῆς καὶ περιφεραιλιαν
 ἐκ τῶν μυχῶν ἐπήνησις τῆς Βαθίμας παρ' ἰλιπία
 κ' ἰκάσις μ' ἔλθας κλαδί ὅτ' ἡ Βούτας τὴν βαλβίδα,
 καὶ τὸτ' ἐμαγαρισθῶμας τιμητὴ καὶ δόξης λαβῶρα,
 βαλβιδίς, Τσοζύγια, καὶ λυραίς ἀπ' τὰ Γεραβάραρα,
 κ' ἰκνύταξεν πολλοὶ γιαιτοὶ καὶ χειρομυρὶ μεγάλα
 τῆς Ρωμροσύνης τὴν κερὰ καθὼς καὶ τὸ κερὰλι,
 κ' εὐρίσκαν ἕνα θεσαυροῦς καββαλοκοπιρίας,
 ποῦ βγαίνουμας μὴ μὸρφη γαδαίσις ρητορίας,
 κ' ὁ τρελλο-Κώστας, Περικλῆ, Κικίριον τὸν τρέδωσ,
 αὐτὸ τὸ σόσον ὄμοιοις τῆς εὐραβαίσις ῥόδον,
 ποῦ πάντοτε πολυθρογγος ὅτουσι ὄρομοις ἔγαυρία,
 ἰδῶν τὸ ποῦ κατέλθην ἡ τόση ρητορεία
 μὴ τὰ σαχλοκορδόμενα καὶ τὰ ψηλὰ φωκόλα,
 κοψιμοσῆσθησι κ' αὐτὸς κ' ἰτίναξε τὰ κῶλα,
 κ' ἔς ἔχρ γαίαν ἔλαφρῶν κ' αὐτὸς ὁ μακροτίτης,
 τῆς καθ' ἡμὰς ρητορικῆς λαμπρῆς Ἀποσπερίτης.
 Κ' ἰεῖα πῶς ἔπειτε βροχὴ ἀπὸ κοκκινουσίλια,
 κρομυθία, λεμονόκουσις, ρεπάνη, παραποῦλια,
 κ' ἔπαισις φουσαρμόνικας καὶ ταμπουρᾶ ὄρχηστρα
 καὶ μ' ἀλυσίσις ἔδωσαν τὸν Λόρδο Ἀγγλικαίς,
 κ' ἀναυλα τὸν ἐπήγαιναν γιὰ τὴν Ἐθαγγελιστρία
 μὴ τῆς δεδραμῆσις του τῆς Συνατάματικῆς.
 Καὶ τώρα, Περικλῆ μου, κ' ἂν φτύσις κ' ἂν μουτῶσῃς
 ἀπὸ τὸν βῶσκο βίβια μ' αὐτὸ δὲν θὰ μὰς σώσῃς,
 γιὰτὶ, καθύμει, κ' ἔλλοσις κ' εἰς οἱ κ' εἰς ἄλλος εἶπα
 πῶς πρέπουμα καὶ τὰ φάσκα σὲ μούτρα ποῦδουμ τσιπα,
 μὰ σὰν τὰ πέρουμα μούτσουμα μικρὰ τε καὶ μεγάλα,
 ὅπου σου λὲν ζεταίσιπτα εὐδὸς μὰς ἀκούη κ' ἄλλα,
 τότε κ' ἡ μούτσις ἀπράκτικῆς ἐναγορῶνσι οἱ σίνα
 καὶ μοναχὰ τὰ χέρι σου κομαίσις σὰν κ' ἔμεινα.
 Π.—Τότε λοιπὸν, βρὶ Φασουλῆ, τῆς μπακαρίας ζήτω...
 Χριστὸς ἀνίστη, ἀδελφε... λὰ μούζικα φιντο.
 Τόσο κ' ἐγὼ ἐχάρηκα γιὰ τὴ Λαμπρὴ καὶ τούτη,
 ποῦ σου χαρίζω σήμερα τὸ τακτικὸ λεμποῦτι.

